

Держава потребує чіткої системи нормативно-правових актів, що визначають державну політику та регламентують напрями діяльності органів державної влади в інформаційній сфері, в тому числі в галузі забезпечення інформаційної безпеки (необхідність стандартизації та систематизації нормативно-правової галузі, формування нерозривного зв'язку між національними цілями та напрямками діяльності держави тощо).

Список використаних джерел

1. Закон України «Про інформацію» від 13 січня 2011 р. № 2938-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua>
2. Підручник: Марущак А.І. Визначення об'єктів управління інформаційною безпекою держави // Інформаційна безпека людини, суспільства, держави.
3. Закон України Про засади інформаційної безпеки — Електронний ресурс. — [http://search.ligazakon.ua/1_doc2.nsf/link1/JG3TH00A.html]
4. Питання концепції реформування інформаційного законодавства України / Ростислав Калюжний, Владислав Гавловський, Віталій Цимбалюк, Михайло Гуцалюк // Правове, нормативне та метрологічне забезпечення системи захисту інформації в Україні : науково-технічний збірник.

УДК 004.056.5

СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ

Кутер А. В., студ. гр. МКБп-191

Науковий керівник: **Ткач Ю. М.**, д.пед.н., доцент
Національний університет «Чернігівська політехніка»

Сьогодні інформаційна сфера складає інтегруючу основу життєдіяльності суспільства, а забезпечення інформаційної безпеки визнається однією з концептуальних засад його подальшого розвитку. За таких умов особливого значення набуває формування виваженої державної інформаційної політики, на основі системних наукових досліджень, явищ інформаційної сфери, провідне місце серед яких займає інформаційна безпека.

Інформаційна безпека відіграє одну з ключових ролей у забезпечення життєво важливих інтересів людини, держави тощо. Дана теза знаходить своє відображення і в Конституції України, де проголошено, що захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави [1].

Підвищена значимість інформації, з одного боку є достатньо позитивним фактором, оскільки інформатизація, інформаційні технології працюють на поліпшення життя, добробуту громадян, так і всієї держави, адже в першу чергу це свідчить про створення глобального інформаційного простору, який забезпечує ефективну інформаційну взаємодію людей, їх доступ до світових інформаційних ресурсів і задоволення їхніх потреб щодо інформаційних потреб. Але з іншого боку, у зв'язку з тим, що процес глобальної інформатизації, глобалізації і підвищення ролі науково – інформаційних технологій з кожним роком набирають все більше обертів, інформація перестає бути просто відомостями, ми можемо констатувати і те, що починає зростати рівень інформаційних загроз, які можуть завдати шкоди як людям, так і державі.

Варто зазначити, що підвищення ролі інформації, процесу інформатизації стали наслідком того, що інформаційна безпека стала значимою складовою національної безпеки, а отже будь-які загрози інформаційній безпеці автоматично стають загрозами національної безпеки.

Інформаційні загрози – це сукупність умов і факторів, що створюють небезпеку життєво-важливим інтересам особистості, суспільства, держави та інформаційній безпеці [2]. З даного визначення можна зробити висновок, що інформаційні загрози впливають не лише на державу, політику держави, але й на кожную особистість, а отже сам факт наявності

інформаційних загроз в країні ставить перед державою не лише захист інформації, що має державну таємницю, але й пряме забезпечення захисту кожної особи, права якої інформаційні загрози можуть порушувати.

У сфері інформаційної безпеки одними із головних загроз можна виділити:

-поширення у світовому інформаційному просторі викривленої, недостовірної та упередженої інформації, що завдає шкоди національним інтересам України;

-зовнішні та внутрішні негативні інформаційні впливи на індивідуальну та суспільну свідомість через засоби масової інформації та мережу Інтернет;

-негативні інформаційні впливи, спрямовані на підрив конституційного ладу та використання засобів масової інформації і мережі Інтернет для пропаганди сепаратизму за етнічною, мовною, релігійною та іншими ознаками;

-несанкціонований доступ до інформаційних ресурсів органів державної влади, розголошення інформації, яка становить державну та іншу передбачену законодавством таємницю, а також конфіденційної інформації, що є власністю держави;

-недостатня розвиненість інститутів громадянського суспільства, послаблення суспільно-політичної, міжетнічної та міжконфесійної єдності суспільства, недосконалість партійно-політичної системи, непрозорість політичної та громадської діяльності, що створює передумови для обмеження свободи слова, маніпулювання суспільною свідомістю;

-поширення у засобах масової інформації невластивих українській культурній традиції цінностей і способу життя, культу насильства, жорстокості, порнографії, зневажливого ставлення до людської і національної гідності.

Реалізація інформаційних загроз свідчить перш за все про неефективність функціонування системи управління не тільки інформаційної безпеки, але й національної безпеки країни.

Проводивши аналіз сучасного політичного становища, економічної системи, законодавчої бази України, виділимо наступні проблеми забезпечення інформаційної безпеки:

- неготовність країни (населення) до інформаційної війни;
- законодавство (українське законодавство не врегульовує багато питань, що стосуються інформаційного простору і загроз, які можуть спіткати будь-яку особу при взаємодії з інформаційним простором.);
- державна політика/державне регулювання (немає чіткості в проведенні державної політики щодо забезпечення інформаційної безпеки в країні) [3].

Незважаючи на те, що в державі є безліч не менш негайних проблем, які потрібно вирішувати вже сьогодні, питання інформаційної безпеки не можна лишати поза увагою. Підводячи підсумок, можна стверджувати, що інформаційна безпека передбачає можливість безперешкодної реалізації суспільством і окремими його членами своїх конституційних прав, пов'язаних з можливістю вільного одержання, створення й розповсюдження інформації.

На мій погляд, проблема інформаційної безпеки сьогодні – одна з найактуальніших, зважаючи й на те, що ми входимо в інформаційне співтовариство. Можна стверджувати, що нині в Україні проблема забезпечення інформаційної безпеки набуває нового забарвлення та ще більшої гостроти. Тому необхідно докласти зусиль у вирішенні питань стратегій і тактики розвитку системи інформаційної безпеки, що надавало б можливість захистити людину, суспільство, інформаційний простір тощо.

Список використаних джерел

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Остроухов В. В. Інформаційна безпека (соціально-правові аспекти): [Підручник] / Остроухов В.В. Петрик В. М., Присяжнюк М. М., за заг. ред. Скулиша Є. Д. – К.: КНТ, 2010. – 776 с.
3. Гиркіна О. О. Сучасні аспекти забезпечення інформаційної безпеки України / О. О. Гиркіна, В. М. Семенов // Юридичні науки. – 2014. – С. 234–239.
4. Стан і проблеми забезпечення інформаційної безпеки [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://old.niss.gov.ua/book/otch/roz13.htm>